

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА СЛЪНЧИЦЕ

chitanka.info

На цигарата не ѝ пукаше, че лека полека догаря. За Маги обаче този факт имаше огромно значение. Тъй като ѝ беше последната, я изправяше пред избор за цигари ли да даде стотинките, спотаили се в портмонето ѝ или да си купи билетче за градския транспорт. Ужасно ѝ се драйфаше, затова предпочете цигарите. Затапваха гаденето. Щеше да си купи на Плиска.

— Я, какво цветенце! — каза някой до нея.

Маги се огледа, но не видя нищо друго освен пластмасовия навес на спирката, окопал се здраво сред пепелява трева-мутант, която едва ли можеше да вирее без бензинови пари, и мъж с брада по долнище на анцунг и фанелка, малко нещо като Христо Ботев. Не приличаше на контрольор.

— Не било цветенце, а слънчице.

Май тя беше цветето, пардон — слънцето. Всъщност, да. Облякла си беше късата синя рокличка на цветя. От тях до спирката предизвика 5–6 нарушения на правилата за движение, поне толкова забеляза. Надяваше се да не е причинила някоя катастрофа. И да е, проблемът не е неин, а на всички останали. Да мислят с горната си глава, не с долната.

— Гледам го аз това слънчице и се чудя дали ще ме огрее и мене.

Мъжът се усмихна широко. Имаше блестящи бели зъби. Очите му бяха черни и лъскави. Трудно ѝ беши да му определи възрастта. От трийсет нагоре всичките ѝ изглеждаха еднакви.

— На колко си години?

— На 20.

— Работиш ли?

— Да.

Днес трябваше да изработи пет банер бутона за заглавната страница на сайта и кой знае колко ейчтиемел-а. За четири часа. Работеше на четири часа за гига сумата от 150 лева на месец във фирмата на познат на майка ѝ. Как ще се оправя наесен като почнат лекциите в университета, въобще не беше наясно. Цигарата разцъфна като цвете с огнени тичинки и листенца от пепел. Явно вътре имаше корен. Ни да я хвърли, ни да я допуши. Не, не. Трябваше да продължи да пуши. Иначе страхът веднага щеше да се върне. Ужасен страх изригваше на талози от тялото ѝ. Не стига това, ами си водеше и компания — разпъващо чувство на безпомощност. Мамка му!

— Искаш ли да те заведе на китайски ресторант довечера? ... Ако не обичаш китайска храна, ще идем другаде.

Много даже обичаше. Само че... нещо я смущаваше в него. Изпитваше неясно неудобство от момента, в който я беше заговорил.

— Сръбска скара, мексиканска кухня — изреждаше мъжът. — Взимам те с таксито откъдето кажеш, после те карам до вас.

Прияде ѝ се. Ако можеше от всичко закуп — чили с ориз със зеленчуци, пиле в сладко-кисел сос, плескавица с много кашкавал и подправки... Ужас! Мензисът ѝ закъсняваше вече десет дена. И това гадене... Чувстваше се като в капан в собственото си тяло. Каквото и да правеше, липсващият ѝ мензис честичко я почукваше по главата и ѝ подвикваше: „Няма ме!“ По сто пъти на ден тичаше без нужда в тоалетната и си проверяваше гащите. Дали пък не е благоволил да дойде. Никакъв шанс. Щеше да е доволна дори на една червена капчица, съвсем мъничка, ама гащичките си оставаха белички или чернички, според каквито си беше обула.

— Днес е Света Мария — каза мъжът. — Света Мария събира хората.

Говореше правилно, но с лек акцент. Днес наистина беше някакъв църковен празник. Дрънкаха нещо по радиото. Голям празник. Успение Богородично. Точно така — Успение Богородично. 15 август. Есента вече чукаше на вратата. А за есента и за зимата трябваша нови ботуши. А ботушите струват пари. Много повече от цигарите и билетчетата за транспорта. Ох! Какво ли пък, ако отидеше с този мъж? Маги вярваше в чудеса. В случайните срещи. И с гаджето си се беше запознала случайно. Не точно на улицата, а по интернет, но все пак — случайно.

— Откъде си? — попита тя.

Лъскавите му очи проникваха през синята рокличка. За миг ѝ се стори, че гледа отстрани напрегнатите си гърди, дупето си, корема си. Все едно не бяха части от нейното тяло, а предмети, гумени играчки за пипане и за стискане. Някак неприятно ѝ стана. Той хем я предразполагаше, хем я караше да се срамува. От какво, не е ясно. Май от себе си, от това, че е жена.

— От Югославия — изпъчи се мъжът. — Герой съм от войните.

Във влажния му поглед се появи нещо гнусно — май гордост или храброст. Нещо отвратително.

По-друга представа имаше за героите. А може би този човек лъжеше? Може би беше просто болен, луд, психопат някакъв. Не, не лъжеше. Огънят в очите му беше истински. Гордостта — също. Беше и едното, и другото. По-гнусно същество не беше срещала. Натрапчиво гнусно. Всъщност, тя не беше срещала наживо герои, истински герои, мъже, доказали се на война. Само на кино и по телевизията. И бе чела романи и стихове, все написани от мъже. Изглежда в действителност героите бяха като този. На чия страна ли се е бил и в коя война? Все тая. Справедлива кауза ли е защитавал или не? Имаше ли значение? Неговата война, които и да бяха, колкото и да бяха, не я интересуваха. А тя нямаше ли да е героиня, ако е забременяла? Ако реши да остави бебето и да роди? Според нея раждането е истински героичен подвиг. Всяко едно раждане. И имаше смисъл — създаваше живот.

— И пари ще ти дам. Няколко месечни заплати — той се засмя.
— Света Мария знае какво прави.

Той извади от джоба на анцунга впечатляваща пачка сгънати на две петдесетолевки, превързани по средата с ластиче. Усмихна се пак и зъбите му пробляснаха като на хищник.

— Откъде имаш толкова много пари?

— Имам си бригада. Лепим плочки, фаянс, теракота...

Той ѝ показа пачката и веднага я пхна обратно в джоба на анцунга:

— Обаче да сме наясно, пари се дават за свършена работа. И да няма „не правя такива неща“, „не съм такава“, „не искам в дупето“... Каквото аз поискам, това е. В три войни съм воювал, сега искам да живея, разбра ли?

Маги също искаше да живее, но неговото живеене и нейното живеене нямаха нищо общо. По принцип тя смяташе, че сексът е нещо, което се случва от само себе си, нещо естествено и задължително като ходенето да тоалетната, но в този случай не беше така. А Света Богородица нямаше нищо общо. Знаеше ли изобщо, горката, за какво използват празника ѝ? Мъжът не я докосваше, стояха поне на крачка разстояние един от друг, но тя имаше чувството, че нещо я натиска надолу, мачка я и иска да я повали, за да стъпи върху ѝ. Ей така просто да стъпи. Защо? Защото е мъж? Каква глупост! Не ѝ беше непознато. Беше се изнесла от къщи веднага след като завърши училище, защото нещо подобно излъчваше баща ѝ. Напояваше въздуха с мъжката си

надменност и не понасяше чужда воля, която да не успее да прекърши. Проблемът беше на майка ѝ. Тя си го беше избрала, тя си носеше отговорността да е с него. За този тук Маги бе плячка. Награда за това, че е воювал. Нямаше никакво намерение да бъде спечелена.

— Не — тихо отсече тя.

Мъжът я погледна в очите. Стори ѝ се, че е на колене, а той се е изправил пред нея с опрян в слепоочието ѝ пистолет. Сигурно така е гледал враговете си преди да натисне спусъка. Наоколо нямаше никого освен хвърчащите по кръговото автомобили, но Маги не се уплаши. Дори забрави, че се страхува да не е бременна. Очите им се срещнаха. Той не издържа погледа ѝ, наведе глава и отстъпи крачка назад като победен тигър. И в отстъплението имаше нещо толкова гнусно, колкото ѝ в предложението му. Нещо подло и страхливо, нещо, което вероятно представляваше неговия инстинкт за самосъхранение. Чак до такива глобални изводи Меги не стигна. Тя усети само, че е готова да го разкъса и да го разхвърля на парчета по уличното платно. И да се наслаждава как колите ще мачкат парчетата.

— Мръсница — процеди той през зъби. — И душицата ти е мръснишка.

Завъртя се на пети и бързо се отдалечи към булеварда.

Маги посегна към чантичката си, но се сети, че няма повече цигари. Ами сега? Гаджето ѝ беше типичен представител на мъжката раса и каже ли му, че може да е бременна, сто на сто ще хукне да се прави на мъж, да се жени и изобщо да върши всякакви простотии. Другият вариант беше да направи аборт без да го уведомява, но това означаваше да се прости даже с мисълта за нови ботуши. Ами ако роди момче? Какво ще го прави? Ако не се изврати като тоя, в най-добрия случай ще тръгне да спасява света и ще го убият като сина на жената, чиито празник е днес. Горкичката, какво е изтърпяла! Господи! Днес живите отбелязват смъртта ѝ като нещо прекрасно. Може ли да се празнува нечия смърт? Може, защото е избавление, помисли си Маги и седна на пейката под навеса на спирката. Ще си карам със старите ботуши, реши тя, а автобусът се зададе иззад ъгъла, сякаш ѝ каза „Да“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.